

Voor Katie Kinkle

ISBN 9789000401963
ISBN 9789000401970 (e-book)
NUR 283/284

Oorspronkelijke titel: *The Wish Switch*
Oorspronkelijke uitgave: Hachette Book Group Inc., New York, USA

© Nederlandse uitgave 2026 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.lynnpainter.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst © Lynn Painter, 2025
Vertaling: Hannalore Daudeij
Omslagontwerp: Caren Limpens
Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

De legende van vier

‘Klim op de rug van die stier en ga. Hup!’

Oma Marie duwde me het weiland in en terwijl ik door het hoge gras naar voren struikelde, zag ik de enorme stier die verderop in de wei rondjes aan het rennen was.

‘Hè?!’ riep ik met een blik over mijn schouder, want ze kon toch niet letterlijk bedoelen dat ik op die stier moest wegrijden? Of nou ja, we hadden het hier wel over mijn ‘excentrieke’ oma. Eerlijk gezegd zou ik niet eens heel vreemd opkijken als ze me echt tot stierrijden zou aansporen.

Ik keek naar het brute beest dat draafde en briede en daarbij ook nog een soort grommend geloei produceerde, en ik besefte dat dit gevaarte onmogelijk een stier kon zijn, want het was gigantisch.

Zo gigantisch als een foodtruck.

Ja, doei.

‘Ik weet dat hij te groot lijkt, maar je moet dapper zijn en er-

voor gaan,' riep ze vanaf de houten omheining waar ze bovenop was gaan staan, haar handen op haar broodmagere heupen. 'Anders werkt de magie niet!'

'Maar...' Mijn hart ging als een gek tekeer en ik kreeg geen lucht – nee wacht, ik kreeg te veel lucht – terwijl het monsterlijk grote rundveewezen dichterbij leek te komen. 'Wat heeft een reusachtige stier met de magie te maken?'

'Niets, lieverd,' zei ze met een grote lach. 'De stier is symbolisch. Dit gigabeest wil géén hamburger worden, dus heeft hij het heft in eigen hoeven genomen en is over het hek gesprongen. Net zoals jij moet doen.'

'Ik moet over het hek springen?'

Oma sloeg haar ogen ten hemel. 'Je moet over het hek van je eigen angsten springen en die magische doorgang zoeken. Wees als de stier.'

'Emma?' Achter me riep iemand mijn naam, maar ik durfde mijn ogen niet van de enorme toekomstige hamburger te halen om te kijken wie het was.

'Hmmm?' mompelde ik, en mijn hart zat in mijn keel terwijl de stier dichterbij kwam en me recht aankeek. Zijn ogen hadden de vreemdste kleur ooit, als gloeiend gele amber.

'Em!'

Ik schrok toen twee handen mijn arm vastgrepen.

Mijn ogen vlogen open en met een bonzend hart zag ik dat ik helemaal niet in een weiland stond met oma Marie. Ik zat in de bus.

Ik was in slaap gevallen in de bus.

Gek genoeg was ik, ondanks de herrie van zo'n vijftig gillende kinderen die op elkaar zaten gepropt in een hotsend geel

voertuig, in een diepe slaap weggezakt. Voor een normale dag was dat nogal vreemd geweest, maar ik was doodop, want ik was de hele nacht opgebleven om me voor te bereiden op wat we gingen doen als de leraren niet keken.

'Ik kan niet geloven dat je echt sliep,' zei Allie, die op de stoel naast me zat te grijnzen.

Ik ook niet, dacht ik, en een piepklein deel van me was verdrietig dat mijn vriendinnen me wakker hadden gemaakt, want ik had oma Marie bij me gehad. Ik wilde verder slapen zodat ik haar weer kon zien.

'Over het plan aan het dromen?' vroeg Kennedy plagend, want ik kon al een week lang nergens anders over praten.

Maar wie kon me dat kwalijk nemen?

De saaie natuurexcursie van school bracht ons vandaag op nog geen kilometer afstand van dé magische plek precies op de dag dat er magische wensen werden uitgedeeld.

Als dat geen teken van het lot was, dan wist ik het ook niet meer.

'Waar anders over?' zei ik met een glimlach, want ik twijfelde er niet aan dat mijn droom méér dan een droom was geweest.

Dat was oma Marie die ervoor zorgde dat ik ons plan zou doorzetten.

Wees als de stier.

Precies op dat moment besloot Milo Mannington tegen zijn raam te kotsen (hij had mevrouw Snark al gewaarschuwd dat hij zich niet lekker voelde, maar zij had het vertikt om hem naar huis te sturen voor we vertrokken), dus die smerige afleiding voorkwam dat mijn gedachten op hol sloegen tijdens het laatste deel van de rit.

Toen we Platte River State Park hadden bereikt, vormden we met z'n allen een rij om de bus te verlaten en natuurdingen te doen. We sjokten achter onze klasgenoten aan tijdens het zoeken van bladeren, vogels en uitwerpselen (gadsie), maar ik had mijn aandacht er totaal niet bij omdat ik in gedachten de kaarten naliep.

We hadden straks maar weinig tijd, dus ik moest precies weten waar we waren.

Er is geen ruimte voor fouten.

‘Waar zullen we gaan zitten?’ vroeg Allie toen we eindelijk lunchpauze hadden en rondkeken voor een plekje. ‘Daar?’

Ze wees naar een picknicktafel precies in het midden van alles en iedereen.

‘Heb je eigenlijk wel naar het plan gekeken?’ vroeg ik, terwijl ik naar de meest afgezonderde tafels wees. ‘We moeten zo ver mogelijk aan de rand zitten, Al, weet je nog?’

Ze glimlachte alsof er straks een of ander spelletje op de planning stond. ‘O ja, dat is ook zo.’

Dit is geen spelletje! wilde ik eigenlijk uitroepen, maar ik wist dat zij er stiekem wel zo over dachten.

Dus bleef ik rustig – diep ademhalen, Em – terwijl we onze lunch naar binnen schrokten, en ik was kalm toen het moment eindelijk was aangebroken. We gooiden ons afval weg, liepen naar de plek op de kaart die ik als ‘vertrekpunt’ had gemarkeerd en toen was het zover.

‘Oké, op drie rennen we het bos in,’ zei ik zachtjes, en met bonzend hart wierp ik een snelle blik op de bomen net voorbij de picknickplek. ‘Niet achteromkijken.’

Kennedy’s ogen puilden uit hun kassen terwijl ze knikte en

haar rechtervoet voor haar linker zette, alsof ze zich klaar maakte voor een hardloopwedstrijd. En hoewel Allie op haar nagels beet alsof ze nog niet had geluncht, knikte zij ook.

Pfiew.

Dit was de enige dag, het enige moment, de enige manier om kans te maken op de magie, maar ergens was ik bang geweest dat ze zich zouden bedenken en zouden terugkrabbelen. Het vergde heel wat moed – of branie, zoals oma Marie het altijd noemde – om de woede te riskeren van onze met megafon gewapende lerares, mevrouw Snark. Ze was angstaanjagend streng en had ooit tegen een leerling staan schreeuwen omdat hij te luid ademde, maar we móésten het wel riskeren.

Alleen met branie maakten we kans.

‘Eén,’ zei ik, terwijl ik de omgeving afspeurde om te zien of er misschien leraren of ouders naar ons keken.

Gelukkig (nou ja, níét in een normale situatie) leken we onzichtbaar voor iedereen behalve onszelf.

‘Twee,’ zei ik en mijn hart bonsde zo luid in mijn oren dat ik verbaasd was dat niemand anders het kon horen.

‘Wacht,’ fluisterde Kennedy met maximaal uitpuilende ogen terwijl ze mijn arm een mep gaf en vroeg: ‘Weet je zeker dat je alles hebt?’

‘Honderd procent,’ zei ik, want ik werkte al jaren naar dit moment toe. Ik had niets aan het toeval overgelaten. Ik was vannacht letterlijk om twee uur uit bed gekomen om door mijn slaapkamer te ijsberen en alles nog een laatste keer door te nemen – de checklist in mijn hoofd, mijn zorgvuldig uitgedachte plan – om heel zeker te weten dat ik niets over het hoofd had gezien.

Ik keek naar Allie terwijl ik van mijn ene op mijn andere voet hupte, klaar om ervandoor te sprinten. 'Klaar?'

Ze knikte zonder haar nagellunch te onderbreken.

'Tweeënhalf,' fluisterde ik, en toen: 'Drie!'

2

Voor eeuwig en altijd

Ik zette me af en spurte ervandoor, mijn blik strak vooruit terwijl ik het bos in rende en niets anders hoorde dan het geluid van mijn rennende vriendinnen naast me terwijl we takken en bomen ontweken. Ik wist dat we weinig tijd hadden, want de bussen vertrokken zodra iedereen zijn lunch op had. En ik ging deze kans echt niet verpesten door een slome slak te zijn.

Het besef van waar we mee bezig waren drukte zwaar op mijn borstkas en verdoofde mijn gezicht. Mijn vriendinnen en ik waren normaal gesproken hartstikke braaf. We overtraden nooit expres de regels. We hadden nog nooit hoeven nablijven en we deden altijd ons huiswerk.

Dus hoe kon het dat we nu van een schoolreisje wegslopen?

Het feit dat we dit echt deden was doodeng en megaspannend.

Ik vroeg me af of de school speurhonden zou inzetten zodra

ze merkten dat we waren verdwenen, maar ik drukte die zorg meteen weg.

Ik mocht geen enkele gedachte toelaten waardoor ik deze unieke kans misschien zou missen. ‘Weet je echt zeker waar het is?’ riep Kennedy achter me.

‘Ik heb steken in mijn zij,’ bracht Allie hijgend uit. ‘Zijn we er al bijna?’

‘Ja,’ stelde ik ze gerust, al maakte ik me stiekem zorgen. Wat als ik de kaarten – en de aanwijzingen – verkeerd had gelezen? Wat als we in dit bos verdwaalden en tijdens onze zoektocht naar de uitgang verhongerden?

‘Kappen,’ zei ik tegen mezelf en ik negeerde de steek in mijn eigen zij.

En toen zag ik het beekje. *Gelukkig! Het beekje!* Dit betekende dat we dichtbij waren.

Ik begon de populieren te tellen en vertraagde tot een sukeldrafje.

De vierenveertigste populier vanaf de plek waar het beekje het pad kruist.

Ik hoorde Allie en Kennedy achter me afremmen, maar het was ze vast opgevallen hoe geconcentreerd ik keek, want ze zeiden geen woord terwijl ik overschakelde op wandeltempo en hardop telde.

‘39, 40, 41,’ telde ik, terwijl ik de bomen passeerde. ‘42, 43, 44!’

Ik keek langs de enorme populier omhoog. Een boom die zo hoog boven de rest uittorende moest wel honderden jaren oud zijn.

‘Dit is hem!’ piepte ik uitgelaten, en ik liet me gelijk op mijn knieën vallen.

Allie en Kennedy volgden mijn voorbeeld, alleen liep Allie eerst naar de andere kant van de enorme stam. De geheime opening moest zich aan de voet van *déze* boom bevinden, maar de grond was bedekt met een hele hoop oude bladeren en planten.

Ik maakte mijn handen meteen vies en begon stenen te verplaatsen en in de aarde te wroeten op zoek naar de superbelangrijke, geheime opening die onze waardevolle wensen zou accepteren.

‘Wacht... Wat als hier spinnen of slangen onder zitten?’ vroeg Allie bangig, maar ik keek niet op of om, want we hadden geen tijd voor iets anders dan gatzoeken.

‘Die zitten er niet,’ zei ik in een poging haar gerust te stellen, ook al wist ik niets van de favoriete verstopplekjes van gore en griezelige wezentjes.

Er trok een rilling langs mijn rug bij het idee om een van beide tegen te komen.

‘Hoe weet jij dat nou?’ vroeg Kennedy met een stem vol walging. ‘Wedden dat hier superveel spinnen zitten?’

Ik keek eindelijk op van mijn graafwerk en zag dat mijn vriendinnen níét aan het graven waren en ook nog eens een blik uitwisselden alsof ze vonden dat ik was doorgedraaid.

‘Kom op, meiden!’ zei ik paniekerig en net iets te hard, want we hadden geen tijd te verliezen. ‘Waarom zijn jullie meegekomen als jullie me niet eens willen helpen zoeken?’

‘We helpen toch,’ beet Kennedy me toe, ‘maar we gaan liever niet dóód door een schattenjacht.’

‘Dit is geen schattenjacht,’ zei ik.

‘Jongens,’ jammerde Allie. ‘Laten we geen ruziemaken.’